

HA AZ ÚR JÉZUS VAN KÖZÉPEN

2015. május 3.

– Sandersné dr. Kovács Erzsébet tanításának élőben elhangzott szövege belső használatra –

Áldott legyen a mi Urunk szent neve. Megköszöntük az Úrnak, hogy egybeszerkesztette a szíveket, és gyönyörűséges dicsérettel mehettünk az Úr elé. Nyergesújfaluról jött testvéreinket köszöntöttük.

Tudjátok-e, hogy mit keres az Úr mindig magának? Mit ír a Bibliában? *Imádókat keres* magának, ahogy mi is keresünk valamit, amiért eljöttünk. Ki ezért jött, ki azért jött az Úr elé. Ez így rendben van, mert ugye az ember mindig valamilyen indítatással jön a gyülekezetbe.

Van, aki a családjának tekinti, és itt van már reggel 8-kor, s várja, hogy egybegyülekezzünk. Van, aki ma jön először, mert valami szükség hozta ide. Tud meg, hogy Jézusban szabadulásod van, ha téged az hozott. Ahányan vagyunk, annyiféle okból jöhetünk ide az Úr elé.

De az Úr is keres valakit, és ezt átgondoltad-e hogy kit keres az Úr magának? Azt mondja a Biblia, hogy az Úr imádókat keres magának. Ilyeneket keres az Úr – mondja Jézus –, akik szellemben és igazságban tudják imádni Őt.

Most együttes hitünkkel fogjuk szólítani azokat, akik még nincsenek az Úrban, és akiknek látja az Úr a szívét, és az Úrnak imádókként odaadják az életüket. Felemeljük a hitünket, és megkérjük a drága mennyei Atyát a Jézus nevében, hogy küldje ki az angyalait erre, hogy hozzák be a gyülekezetbe az imádókat.

Mert látjátok, micsoda változást hoz az a szellemi légtérbe, ha elkezdjük Őt imádni. Ma imádatokban voltunk, ami gyönyörűséges. Az Úr akkor *önti ki* az olaját. Az Ő neve az kiöntött drága kenet. De ahhoz, hogy kiömljön a *drága kenet* az Ő szent nevén, ahhoz imádni kell Őt.

Az *imádat* azt jelenti, hogy minden másról *elfeledkezel*, és csak Őt látod magad előtt, és minden más megszűnik, *csak Ő* marad. Ha az Úrban vagytok, és Benne gyönyörködtek, akkor Benne egyszerűen minden *más megszűnik*. Csak az Úr létezik. Ez az a magasztos pillanat, amit az Úr keres.

Ha *első helyen* Ő van, akkor minden más megadatik, amiért jöttél. Ez a *titka* az Úrral való *együtt járásnak*. A dicséretben ott van az Úrnak a gyönyörűsége, az öröme, gyönyörködik bennünk. Nem a cselekedeteink miatt, hanem mert Őt választottuk. Ez a legdrágább Neki.

Egyik, amit a Szent Szellem mond, hogy *imádkoznunk* kell az *előjáróinkért*. Ezt az Igével alátámasztva tudom nektek mondani, hogy ez mennyire fontos. Jakab levelében 5,16-os versében írja a Biblia.

JAKAB 5,16.

16. ... imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok: mert igen hasznos az igaznak buzgóságos könyörgése.

Az Úr erre bátorít minket, hogy imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok, mert igen hasznos az igaznak buzgóságos könyörgése. Ha az Úr Igéjét tekintjük, akkor a legmagasabb szellemi helyén fogunk lenni. A Szentírás ezt írja.

A legdrágább valuta Isten országában, amikor *tiszta szívvel* tudunk könyörögni a másikért. A legdrágább valuta, amikor *hittel* el tudjuk mondani a hit imáját Istennek, odakapcsoljuk a könyörgéseinket. Szükség van rá, az Ige felhívja rá a figyelmünket.

Ez az ima nem hitetlenségből van. Mert ha egyszer megkértük a gyógyulásunkat, és azt befogadtuk, akkor az megvan. De a *testvéreink felemelhetnek* minket az Igéssel a trón elé, és megköszönhetik az Atyának, hogy gyógyultan állítanak minket a trón elé, teljességben, bölcsességben, megigazultságban, kijelentésekben.

Ezt az imát naponta el lehet mondani, ez a hit imája. Az *Igét imádkozzuk* ilyenkor. Az Ige felszólít erre minket, hogy imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok. Ez köteles részünk, és ha a Testben látunk megpróbáltatásokat, akkor azt buzgón gyakorolni kell.

Felhívja a figyelmünket az Írás, hogy ez a fajta imádság, amikor *egymásért imádkozunk* a gyógyulásért, az nagyon *sokat ér* Isten országában. Igen hasznos az, mondja az Írás, előreviszi a helyzeteket.

Tudom, hogy a királyságban sokan imádkoznak Benny Hinnért most, és hiszem, hogy teljesen felépül, és meg tudja járni az útjait, de most az az idő van, amikor őerte imádkozni kell. Áldott legyen az Úr Jézus Krisztus drága szent neve, örökkön örökké. Ámen.

Az egyszerű kis imánk kifogyhat esetleg egy pár szó után, nem tudjuk, hogy most mi hogy járuljunk a trón elé, hogyan részletezzük a kérésünket. Akkor jön a *segítségünkre* a Szent Szellem. Ahogy írja az Írás: A Szent Szellem segítségünkre siet a mi erőtlenségeinkben, és a szánkra adja ezeket a könyörgéseket, kimondhatatlan könyörgésekben, fohászkodásokban, sóhajtasokban.

Kisóhajtjuk a szívünkben ezeket a szavakat, amiket szavakba nem tudunk önteni, de a könyörgések elvégzik. Ezért nagyon fontosak ezek az ima-összejövetelek, ami tegnap is volt. Igyekszünk minden hónap első szombatján összejönni, az ország minden részéből, sőt határokon túlról jönnek, akik az imádságnak a fontosságát érzékelték.

Az imádkozás *növekedést hoz* az életben. A növekedést Isten tudja adni, mert Ő a *növekedést adó* Isten – így írja a Korinthusi levél. A növekedést adó Isten, az maga Isten. Magunknak nem tudunk növekedést hozni a bölcsességben, a kijelentésekben, a kegyelemben. Pedig az Ige felszólít, hogy növekedjete a kegyelemben, hogy sokasodjék a kegyelem felettetek.

Csak az Úr tudja hozni a növekedést, viszont *imádság által* tudja megcselekedni. A növekedés jön ilyenkor. A növekedés útját imádkozzuk. Növekedés jön a dicsőségben. El kell változni dicsőségről dicsőségre, az Úrnak Szellemétől. A dicsőségben növekedés jön az életünkben. Egy *felhajtóerő* erősödik meg az életünkben.

Az ördög lefelé akarna húzni, az Úr annál inkább magasabbra emel minket. Mint amikor a labdát lenyomják a víz alá, és minél mélyebbre nyomják, annál magasabbra lövell föl a víz fölé. Ilyen felhajtóerőt hoz az imádság, *felemel* minket az Úr minden helyzet fölé, és a *javunkra* fordítja azokat, amin át kell mennünk. Mert megígérte, és megírta nekünk, hogy minden a javukra van azoknak, akik Istent szeretik. Minden megpróbáltatás.

Nem tud az ördög olyat hozni, hogy Isten ne tudná azt a javadra fordítani, ha *Rá tekintesz*, ha *Hozzá fordulsz*, és elvégzed ezeket a *könyörgéseket*. Ezek nagyon fontosak. A *könnyebbség olaját* hozza a helyzetekre ilyenkor, amikor imádkozunk. Az Ő olajában fog *átvinni*, ami olyan csodálatos.

A fizikai világban, ha megolajozol valamit, akkor nem nyikorog. Könnyebben mozognak a részek, a csapágyakat szokták megolajozni, hogy gördülékenyen, könnyebben menjen. Az *olaj* nagyon fontos rész. A birkózók, amikor a testüket beolajozzák, nincs rajtuk fogás. Az ellenség nem tud fogást gyakorolni rajtuk.

Ha a Szent Szellem *beolajozza* az életedet, akkor az ellenség *nem talál fogást* rajtad, ez nagyon fontos dolog. Ezt mind az imádság végzi el, a *szellemi imádság*. Isten olajat tud önteni az életünkbe, beolajoz minket. Csodálatos, amikor a szellemi olajban vagy túlsordultan.

Az imádság azt is hozza, hogy az örökségünkben tudunk járni. Isten egy *örökséget hagyott* ránk, és ez az örökség arról szól, hogy Jézus Krisztusnak a *társörökösei* lehetünk. Azt jelenti, hogy minden, ami az Övé, az a miénk is. Ez lenyűgöző! Olyan szép, hogy az ember elsőre el sem tudja hinni, amikor hallja, hogy Jézus nélkülem nem tud teljes örökséget átvenni. Az én ottlétem, és hatalmi járásom nélkül. Mert társörökösök vagyunk.

Ez nem azt jelenti, hogy 50-50, hanem azt jelenti, hogy minden vagy semmi. Nélkülem Ő nem teljes. Ott kell lennem az aláíróknál. Ha nem vagyok ott, akkor Jézusnak kell aláírni a földön. Nekem ki kell *ejtenem* Jézus nevét, akkor tudja odatenni a *pecsétet*. Szüksége van ránk itt a földön, mi vagyunk a Teste. Meg kell tanulnunk az Ő *nevét hatalommal* kiejteni.

Az örökösöknek az áldásairól ír a Róma levél. Szeretném, ha a szíved megértésre hajlana most, hogy lágysággal és készséggel fogadnád, amit most mondok. Nagyon fontos. Rövid Ige. Nagyon sok kijelentés van benne.

RÓMA 4,14.

14. Mert ha azok az örökösök, kik a törvényből valók, hiábavalóvá lett a hit, és haszontalanná az ígélet:

Akármeekkora hited van, létezik valami, ami *hiábavalóvá teheti* a hitedet. Mert le van írva. *Hiábavalóvá* lett a hit, és *haszontalanná* lett az ígélet. Ha megkérdezzük a hívőket, hogy mi az, ami hiábavalóvá teheti egy hívőnek a hitét, meg haszontalanná az ígéreteket, azonnal rávágják, hogy a bűn. Tegyel egy próbát.

Keresztény testvéredet kérdezd meg, hogy mi teszi hatástalanná a hitedet, vagy kevésbé hatékonyt? Azt feleli, hogy azért, mert bűnben jár az illető. Az Ige nem ezt mondja. Az Ige azt mondja, hogyha *törvényből* valónak tartod magad, akkor lesz hatástalanná, *érvénytelenné*, akármeekkora hited is van. Ugyanis kifejlesztheted a hitedet odáig, hogy *hegyeket mozgatsz*, és meg is mozdulnak, ha hitben szólsz hozzájuk, ha *nem teszed* mellé, hogy te milyen jó vagy a *törvény* szerint.

De ha úgy állsz az Úr elé, hogy Uram, én ennyi és ennyi jót tettem, és most már ezekből a cselekedetekből nekem kijár, hogy most már engem meggyógyítsál, akkor az Úr nem tudja

megtenni, mert a hited az haszontalanná vált, és hiábavalóvá lett, a Róma 4,14 szerint. Nagyon kell arra vigyázni, hogy Istennel való együtt járásban *ne a cselekedetekből* való kiérdeklődés legyen elől. Mert írja, hogy nem cselekedetekből van, hanem kegyelemből.

A *hited* akkor lesz *hatékony*, ha kegyelmet tartod szem előtt. Az Úr irgalmát, és az Úr *kegyelmét*. Ha törvény felé mész, és hallottad, hogyha te ilyen jó voltál, akkor az Úrtól azt az áldást kiérdeklőd, az lerontja a hitedet. Sőt, ha nem voltál olyan jó, hanem milyen rossz voltál, akkor meg a büntetések jönnek majd. Ha ezt hiszed, így lesz neked. De nem ezt írja a Biblia.

Hanem azt írja, hogy a *hatékony hit* a *kegyelem* által tud gyümölcsöt teremni nekünk, és nem a törvény szerint. Mert a törvényből valók nem tudják elnyerni a hit ígéreteit, s haszontalanná lesz a hitük. Nagyon vigyázni kell rá. *Ne mérjük* a cselekedeteinket a Jézuséhoz, mert nem tudjuk. Mindig Ő legyen elől, hogy *Ő mit tett* értünk? Ha arra tekintesz, akkor a tiéd.

Ha arra tekintesz, hogy te miként érdemelted ki, és ezeket hangoztatod Isten előtt, hiábavaló a hited. Drága Úr Jézus szerint van ez az írás, és így igaz, ahogy meg van írva. Engedjük el a törvény bármelyik követelését az életünk felett. *Mentsük fel* magunkat a kárhozat alól, a büntudat alól, a vádlások alól.

Mentsük fel magunkat, mert ha a *törvény szerint* valónak tartjuk magunkat, és aszerint akarunk Istennél érvényesülni, akkor az a hitünk, ami van – egy mustármagnyi hit elég Istennél –, az *nem fog működni*. Ez az oka nagyon sok kereszténynél, hogy nem jut előbbre Istennél. Mentsük fel magunkat. A *szent vér*, a *kegyelem* van felettünk, amit *Jézus tett*, azért vagyunk áldottak. Az Ő örökségét úgy tudjuk átvenni, ha Őrá tekintünk, amit Ő tett értünk. Csak az számít.

Ha *Őbenne* vagy, akkor *Őbenne* meghaltál, és *Őbenne* feltámadtál, és *Őbenne* gyógyult vagy, és *Őbenne* megigazult vagy. Minden *Őbenne* van. *Őbenne* mozgunk, élünk és vagyunk. *Őbenne* nincs betegség. Nem azért nem vagy beteg, mert annyi jót tettél az Úrnak. *Őbenne* lásd magad! Ez a kulcs. Akkor *fog működni* a hited. Jézus nevében.

A Lukács evangéliumra térünk, és a drága Úr Jézus kegyelméből itt egy példázatot láthatunk. Csak Nála nyugszik meg a szív, nincs más hely. Az *Igén keresztül* tudja az Úr azt a *békességet* hozni, és ebben a békességben örvendezik a szívünk, amikor *megnyugszik a szívünk* minden háborgástól, zaklatástól, rossz hírtől. Ne olvadjon meg a szívetek!

Ezékiel így írja: Meg ne olvadjon a ti szívetek a hírek hallatán. Hallani híreket, sőt még néha a személyes életünkre vonatkozóan is. Nagyon nehéz helyzetekről lehet hallani. Szívünkben mindig ott legyen a Jézus, mert Ő mindig *megmutatja a kiutat*, a megoldást, és erre mond Jézus egy példázatot. Az egész fejezet, már az 1. verstől erről szól. Egy példázatot mond a tanítványainak Jézus arról, hogy mindig imádkozni kell, és meg nem restülni. Ezzel kezdi a példázatát.

LUKÁCS 18,1. 7–8.

1. Mondott pedig nekik példázatot is arról, hogy mindig imádkozni kell, és meg nem restülni;

Ha olyan helyzetek elé érkezünk, ahol úgy látjuk, hogy most kicsorbul a hitünk, vagy kezelhetetlen helyzetek elé kerülünk, Jézus azt mondja, hogy akkor is imádkozni kell. Mindenkor imádkozni kell, és meg nem restülni az imádságban. Ez az első gondolata ennek a példázatnak.

Aztán egy bírora tér rá Jézus, aki egy hamis bíró, egy istentelen bíró. Írja, hogy Istent nem ismert, az embert nem tisztelte, csak magának élt, és magas beosztásban volt. És egy özvegyasszony megy hozzá, naponta. Követeli, hogy tegyen neki igazságot – azt nem írja az Ige, hogy mi történt – de mindenképpen bosszúállást kér az asszony az ellenségére.

Valamit tett vele az ellenség, amit meg kell torolni, és az asszony a bíróhoz fordult. Ez a bíró egy ideig nem akarta, hogy bármi történjen a dologban, mert jelentéktelennek tűnt a szemében. Jelentéktelen volt az egész helyzet, mert nem érintette meg a szívét, és gondolta magában, hogy mi közöm nekem hozzá? De úgy folytatja a példázatban, hogy az asszony vissza és visszajárt. Naponként *visszajárt*, és követelte, hogy tegyenek neki igazságot.

Szüntelen járt a bíróhoz. Azt mondja: szüntelen reá járt, és *gyötörte*. Azt mondta a bíró, hogy megelégetem, elég volt. Meghozta az ítéletet. Megjött az igazság, még a hamis bíró is meghozta az igaz döntést. Mikor Jézus azt mondja, hogyha még ez a hamis bíró is meghozta az igaz ítéletet, akkor Jézus azt mondja, hogy halljátok, hogy mit mond a hamis bíró!

LUKÁCS 18,1. 7–8.

7. Hát az Isten nem áll-é bosszút az Ő választottaiért, kik Őhöz kiáltanak éjjel és nappal, ha hosszútűró is irántuk?

Ha *igazságtalanságok* érnek minket, Jézus azt mondta, nyugodtan *rábízhatjátok Istenre*, mert az Isten elvégzi ezt a bosszúállást. Ez a példázatnak a lényege. Nyugodtan bízd az ellenségeidet Istenre, mert az *Isten bosszút áll* a választottaiért. Te a választottja vagy? Bizony a szeme fénye vagy.

Ez a *szüntelen imádkozásra* ad egy bátorítást, hogy *kiáltsd az Úr nevét éjjel és nappal a helyzeted felett*, amiből még nem látod a kiszabadulást. Éjjel és nappal. Akik Őhöz kiáltanak, azaz szüntelen imádkoznak, és hosszútűró is irántuk – mondja Jézus.

8. Mondom néktek, hogy bosszút áll értük hamar. Mindazáltal az embernek Fia mikor eljön, avagy talál-é hitet e földön?

Itt Jézus két dolgot mond. Egyrészt azt, hogy a *választottjaihoz* Ő nagyon hosszútűró, és sok mindent elnéz nekik. Mert ők a választottak. De nem hosszútűró az *ellenségekkel*, mert azt írja, hogy mondom néktek, bosszút áll értük hamar. A bosszúállás az hamar jön, ha te *szüntelen kiáltasz*. Elrendeli az ellenségeidnek a bukását. Elrendeli, hogy elvesszenek az ellenségeid az Ő orcája előtt.

Meghozta az ítéletet, és te csak *maradj hitben*, és maradj imádságban, mert a szemeiddel fogod meglátni az ellenségeidnek a pusztulását, akik az *Úr munkái ellen* vannak és megszegyenítene, hogy az Evangéliumot mered hirdetni, és megfenyegetnek, hogy kizárnak, és ezzel és azzal. Az Úr kezében vannak ők, ha te szüntelen kiáltasz, és meghozza hamar a te ítéletedet. Ezt mondja itt Jézus. Hamar meghozza.

Mindazáltal az embernek Fia mikor eljön, avagy talál-é hitet e földön? Miről szólnak ezek a próbák? Kilopják a hitedet, mert az Úr ugyan szemmel tartja a helyzeteket, és Ő garantálja a bosszúállást, *Ő a bosszúállás Istene* és megfizet, az ellenségeddel Ő fog elbánni. Neked nem kell, mert ha megpróbálsz *testben cselekedni* az ellenséggel, akkor a két rosszból nem lesz egy jó, szoktam mondani. Bízd az Istenre! Te csak bocsáss meg, te legyél szabad attól.

Bocsáss meg, bízd az Úrra, és *vigyázz a hitedre*. Mert amikor *Jézus jön*, miért fog jönni a földre? Vajon *talál-e hitet* a földön? És bármin mász keresztül, egy dolog, amihez igen nagyon ragaszkodnod kell, hogy a *hitedet el ne tudja lopni az ellenség*. Erre megy ki az egész,

bármilyen cselvetéssel jön, hogy vajon megállsz-e hitedben? Mert ha a hitedet el tudja lopni, akkor veszélytelenné váltál.

Többé nem jelentesz fenyegetést a számára. Ugyanis egy *hitharcról* van szó. Amíg a hiteddel tudsz parancsolni, addig neki el kell mennie, *engedelmeskednie* kell, remegve fut el. Ha elvesztetted a hitedet, elengedted a hitedet, elcsüggedtél, nem imádkozol szüntelen, akkor nem vagy fenyegetés a számára. Nem jelentesz veszélyt a számára.

Akkor azt fog tenni veled, amit akar, az ő kénye-kedve szerint. Kiszolgáltatott helyzetbe kerülsz, ha elengeded a hitedet. A bosszúállást bíz Istenre. Bölcsék leszünk, és ezt fogjuk cselekedni. Mindannyian, a Jézus nevében.

Az embert minden nap érhetik ilyen igazságtalanságok, ez az egész kicsi apró dolgokon keresztül lehet gyakorolni a nagy dolgokig. Szemmel kell tartani. Még mindig az imádságról van szó. Ebben a példázatban Jézus erre hívta fel a figyelmünket, hogy *szüntelen imádkozni* kell, és meg nem lankadni, és a *hitünkre vigyázni*.

Jézus az igazság királya, és Ő megtartja, kezébe kell adni és elrendezi, mi csak dicsérjük Őt, és kegyelmet kérünk az ellenségeinkre, igazság szerint, mert az a mi helyünk. Áldjuk őket. Ugye mondja Jézus, hogy *áldjátok ellenségeiteket?* Miközben áldod, *esélyt adsz* rá, hogy *megváltozik*. És ő is bejön Isten királyságába. Nem szabad soha feladni, Jézus tanítja. Menjünk tovább.

A Márk evangélium 14. fejezetében megint egy olyan helyzettel fogunk találkozni, ahol Jézust látjuk a Gecsemáné kertben a gyötrődéseiben. Azt fogjuk belőle kiolvasni, hogy Jézus maga mennyire számított a *legszorosabb tanítványai* imádságaira. Ha ez Jézusnál így volt, akkor ez mennyire igaz ránk is, hogy milyen fontos az, hogy imádsággal vegyük egymást körbe, és hogy támogassuk egymást.

Ne feledkezzünk el arról, hogy a *hitünkkel* pajzsként vehetjük körül azt, aki nehéz helyzetben van, aki bajba van, aki éppen meg van próbálva. A szentek az *imáikkal körbe* vehetik, és az illetőnek a *győzelmét* hozhatják elő ezek az imádságok. A Szentírást, Jézus szavait a Márk evangélium 14,32-től szeretném olvasni nektek.

MÁRK 14,32–42.

32. És menének ama helyre, amelynek Gecsemáné a neve; és monda az Ő tanítványainak: Üljetek le itt, amíg imádkozom.

Jézus jelezte, hogy elmegy imádkozni, és a tanítványait távolabb leülteti.

33. És maga mellé vévén Pétert és Jakabot és Jánost, kezde rettegni és gyötrődni;

Hármat közülük kiválasztott a 12 közül. Kiválasztott hármat, és ezt a hármat mindig *jobban szerette* olyan értelemben, hogy a megdicsőülés jelenésnél is őket vitte föl a hegyre. Ők még közelebb voltak, mint a többi. A 12-t is szerette, de volt közöttük három, akik még *közelebb* álltak a szívéhez, mint a többi. Nagyon nehéz órái következtek itt Jézusnak. Ennek a háromnak mondta:

34. És monda nékik: Szomorú az én lelkem mindhalálig; maradjatok itt, és vigyázzatok.

Őket [Péter, Jakabot, Jánost] Jézus *kiválasztotta*, és míg a többieknek csak annyit mondott, hogy *üljetek le*, és én elmegyek imádkozni, evvel a hárommal *többet közölt*, mert közelebb álltak hozzá, és jobban számított rájuk ezért.

Azt mondta nekik, hogy vigyázzatok, amíg énram itt a gyötrődésnek a percei jönnek, és meg kell küzdenem valamivel, ami számomra igen rettegéssel teljes, és gyötrődésben vagyok. Számítok rátok. Maradjatok itt, ezen a helyen, mert az én lelkem szomorú mindhalálig, ti pedig vigyázzatok.

Mit jelent ez, hogy vigyázzunk szellemben? Miért volt ez fontos Jézusnak, hogy ez a három *közeli tanítványa* éber legyen szellemben, és vigyázzon?

Miért fontos ez nekünk, ha vannak körülöttünk olyanok, akikről tudjuk, hogy *szellemben* ott *állnak mellettünk*, és vigyáznak? Ha veszélyhelyzet érkezik, ők *vételezik*, és azonnal elkezdenek imádkozni, és *örködnék*. Az egy nagyon fontos imaszolgálat. Jézus számított rájuk. Azt mondta, hogy maradjatok és vigyázzatok.

MÁRK 14,32–42.

35. És egy kevésbé előremenvén, a földre esék, és imádkozék, hogy, ha lehetséges, múlték el tőle ez az óra;

Ez az élő Ige. A testet öltött Ige, a földön. Eljött, és úgy imádkozik, hogy a *földre esett*. Ez volt az az óra, amikor a *bűn természetét* kellett *magára vállalnia* értünk, ez volt a legnagyobb megpróbáltatása. Nagyobb rettegéssel teljes volt, mint maga a fizikai kereszthalál. Ha lehetséges, múlték el tőle ez az óra.

36. És monda: Abba Atyám! Minden lehetséges neked. Vidd el tőlem ezt a poharat; mindazáltal ne az én akaratom legyen meg, hanem a tiéd.

Ebben az imádságban Jézusnak fontos volt, hogy a *legszerosabb tanítványai* vele együtt álljanak szellemben. Ott legyenek mellette. Jézusnak fontos volt, ugyanígy nekünk is, hogy legyenek imatestvéreink. Nagyon fontos dolog. Az Úr mindenkinek *rendelt egy-két imatestvért*, akire *bármikor számíthat*. Itt lehet látni, hogy ez mennyire fontos.

37. Azután visszatért, és alva találta őket, és monda Péternek: Simon, alszol? Nem bírtál egy óráig virrasztani?

Ez egy kis feddés. Jézus ennél jobban számított rájuk. Jézus számított rájuk, hogy legalább annyira megérzik ennek a szellemi helyzetnek a súlyát, hogy ott lesznek vele szellemben, és együtt állnak majd vele. De nem bírtak, mert szemeik megnehezedtek.

38. Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne jussatok; a szellem ugyan kész, de a test erőtelen.

Újra mondja Jézus, hogy vigyázzatok, éberek legyetek és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne jussatok, mert eljött a sötétség órája, a kísértésnek az órája volt. Amikor ezek a sötétségnek kicsúcsosodott órái jönnek az életünkre, akkor egy módon tudsz megállni, ha vigyázol és imádkozol. *Imádság* által tudod azt az *erőt meríteni* Istentől, hogy meg tudj *állni* abban.

Aki ilyenkor *nem imádkozik*, annak nincs garántálva, hogy végig tud menni rajta. A kísértés órájában a vigyázás, a szellemi éberség, hogy az *örhelyemre* állok, és vigyázok, és imádkozom, és azt szólok, amit az Úr ad az én számba, nagyon-nagyon *fontos* szellemi feladat, hogy kísértésbe ne jussak. Mert ha nem teszitek, akkor bele fogtok kerülni azokba a kísértésekbe. A szellem ugyan kész, de a test erőtelen.

39. És ismét elmenvén, imádkozék, ugyanazon szavakkal szólván.

El lehet mondani azt az imát *többször*, látjátok? [Ha Istentől hittel kérsz, azt elég egyszer tenni.] Jézus *újra* elment, és imádkozott. Imádkozik, ugyanazokat a szavakkal szólván. Számíthatott a tanítványaira, hogy úgy mondja el ezt az imát, hogy a tanítványai mellette állnak.

MÁRK 14,32–42.

40. Amikor pedig visszatért, ismét alva találta őket; mert a szemeik megnehezedtek, és nem tudták, mit feleljenek néki.

Már nem tudtak mit mentegezőzni. Egy szót nem szóltak.

41. Harmadszor is jöve, és monda nékik: Aludjatok immár, és nyugodjatok. Elég; eljött az óra; ímé, az embernek Fia a bűnösök kezébe adatik.

Jézus elment, és harmadszor is elmondta az imát. Eldőlt. Vannak imádságok, amiket csak *abban a pillanatban* tudsz elmondani. Ha azt mondod: majd *holnap* imádkozom, akkor már azt az imát nem tudod elmondani, mert a helyzet, amiért kellett volna imádkoznod, az *már eldőlt*.

Jézus mondta, hogy most már nyugodtan aludjatok. Most már nincs itt az imádságnak az órája. Amikor itt lett volna, aludtatok. Meg kell hallani, amikor a *Szellem hív* minket az imádságra. Az indításra, a Szellem indítására. És az imádság óráját meg kell találni, mert vannak dolgok, amiért *holnap* is tudsz imádkozni, és vannak, amikért *már nem*.

A *szellemi éberség* nagyon fontos ezekben az utolsó órákban. Ahol a megpróbáltatások megsokasodtak, ott vegyük komolyan ezt az imádságszolgálatot. Ez még mindig az imádságról szól, amit ehhez szeretnék fűzni majd.

A János evangéliumba lépünk, ugyanis ebben az imádságban kaptunk mi egy hatalmas segítőtársat. Nem magunkra vagyunk hagyva ebben sem, mint semmiben. Mondd, kérlek, hogy szereted Jézust! Most Neki mondjad: Drága Jézus, *szeretlek Téged!* Örökkön örökké.

Tudod, hogy szereti hallani? Ahogy Simontól is kérdezte, hogy vajon szeretsz-e engem? Jézus miért kérdezte, nem tudta volna, hogy Péter szereti? Tudta. Mégis *hallani akarta*. Az ember szereti hallani, hogy mennyire szeretlek! Megolvasztja az ember szívét.

Jézus is szeretné hallani, hogy drága Jézusom, *szeretlek Téged*. Mondd neki naponta többször, és nézd meg, hogy hogyan fog téged *átölelni* a Szent Szellemével! Üdvözölni fog, hogy jaj, de jó volt ezt hallani tőled. Mert nem tudná, hogy szereted? De tudja, mégis mondani kell neki. Ezek apró dolgok, de a *közösségben* nagyon fontosak.

Ha egy férj és feleség tíz évig *nem mondja* egymásnak, hogy *szeretlek* téged, akkor lehet, hogy tíz év múlva *nem lesz olyan* a házasságuk, mint az első nap volt. Nagyon fontos közléseket adni a drága Úr Jézusnak, a Szent Szellemnek, hogy *mennyire szeretjük* Őt. Nagyon fontos.

Megint Jézus szavai jönnek. Jézus szavai piros betűsek néhány Bibliában. Én azt szoktam mondani, hogy aranybetűsek. Az Igének minden része aranybetűs, de vannak aranykerettel bekeretezett részek a Bibliában. Ez olyan. Aranykerettel bekeretezettek. Azt mondja Jézus:

JÁNOS 14,1–3.

1. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem.

Most tegyétek félre a nyugtalanságokat. Ne engedjétek meg a szívetekben. Nem ez az egyetlen hely, ahol mondja, olyan sokszor hangsúlyozza. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek semmiért. Utána így folytatja:

2. Az én Atyámnak házában sok lakóhely van; ha pedig nem volna, megmondtam volna néktek. Elmegyek, hogy helyet készítsék néktek.

Vannak, akik úgy tanítanak erről, hogy Jézus a mennyei palotákról kezd itt beszámolni a tanítványoknak. Hogy most elmegyek, és elkezdem építeni a házaitokat, és aztán, majd ha elkészülök mindezekkel, akkor visszajövök. Ez is igaz, hogy elkészíti a lakhelyeinket.

De ha figyelmesebben olvassuk, hogy ez a fejezet és a következő két fejezet miről szól, akkor a Szent *Szellem közösségét* vezeti be Jézus. Egy olyan *helyről* beszél, amit Ő készít nekünk a kereszthalálával és a feltámadásával, ami előtte nem volt. Egy szellemi helyet. Ez nagyon fontos, hogy ezt jobban átolvassuk.

JÁNOS 14,1–3.

3. És ha majd elmegyek és helyet készítek néktek, ismét eljövök, és magamhoz veszek titeket; hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.

Jézus azt mondja, hogy elkészítem most ezt a helyet, s egy ideig nem láttok engem. De aztán ha meglesz ez a hely nektek, visszajövök értetek. És az nem lehet az a palota, ahova majd költözünk, hiszen egy csomó hívő akkor még meg sem született, és az Ő palotáik akkor még el sem készülhettek.

Tehát akkor ez egy másfajta hely, egy *szellemi hely*, az a hely, amit Jézus a kereszthalálával, és a feltámadásával elkészített a hívő seregnek. A *hatalom helyéről* beszél itt Jézus, az Atyának a jobbára való felmagasztaltatás által, hogy te is ott ülhetsz vele. Erről a helyről beszél, hogy el kellett mennie, és el kellett készítenie ezt neked és nekem, hogy ott tudjunk ülni és *trónolni Ővele*. Megnézzük, hogy valóban erről a helyről beszél Jézus.

Magamhoz veszek titeket, hogy ahol ott vagyok, ti is ott legyetek. Ez a *hatalmi hely*, ahol ülünk Jézussal, ahol Ő trónol, ott trónolsz te is. Az Atya jobbán, szellemi kiváltságokban, a hatalom legfelsőbb helyén, a fejedelemségek és hatalmasságok a lábaid alatt. Nagyon magas hely. A *legmagasabb hely* a hatalom helyében.

A következő igeversekben Jézus tanítani kezdi a tanítványokat és van itt Fülöpnek egy kérdése is, ami kicsit kizökkenti Jézust a mondanivalójától, de utána visszatér rá és elkezd mondani a következőket: „Én az Atyában vagyok és az Atya énbennem van”.

Egy *szellemi lakozásról* kezd itt beszélni Jézus, ahol kijelenti Fülöpnek: Ha láttál engem, akkor láttad az Atyát, mert hogyha engem láttál, akkor az egyenértékű azzal, mintha az Atyát láttad volna, mert én az Atyában lakozom, s az Atya pedig énbennem lakozik.

Ezt a tanítványok nem értették, s mi sem tudjuk felfogni, ha nem jön egy Segítő. Jézus ezek után elkezd beszélni egy Vigasztalóról.

JÁNOS 14,16. 18–21. 23.

16. És én kérem az Atyát, és más Vigasztalót ad néktek, hogy veletek maradjon mindörökké.

18. Nem hagylak titeket árván; eljövök tihozzátok.

Itt tehát azt mondja Jézus a tanítványoknak, hogy nem hagyja őket magukra, bár Ő elmegy, de ne gondolják azt, hogy magukra fognak maradni. Ez aranyat érő dolog a mi számunkra: „Nem hagylak titeket árván, ugyanis eljövök tihozzátok.” Mindez elgondolkodtat bennünket szellemben arról, hogy hogyan jön el hozzánk Jézus a mai napon.

19. Még egy kevés idő és a világ nem lát engem többé; de ti megláttok engem: mert én élek, ti is élni fogtok általam.

Az én életem által fogtok élni – mondja nekik Jézus. Azon a napon megtudjátok majd. S most figyeljete! Eddig csak a lakozásról beszélt nekik, arról, hogy *Ő az Atyában* van, az Atya pedig *Őbenne*, de rólunk nem volt szó.

Arról nem esett szó, hogy *mi hol lakoznánk*, csak azt mondta, hogy eljön és nálunk lakozást vesz, mert küld nekünk valakit, akit a világ nem láthat, mert nem ismeri őt. Mi sem láthatjuk őt, de ismerni fogjuk őt, mert nálunk lakozást vesz.

JÁNOS 14,16. 18–21. 23.

20. Azon a napon megtudjátok majd ti, hogy én az én Atyámban vagyok és ti énbennem, és én tibennetek.

Az „azon a napon” azt a napot jelenti, amikor a *kereszthalál* és a dicsőséges *feltámadás* történt. Ebben az igeversben megjelöli a *mi helyünket* is a lakozásban: „ti énbennem lakoztok” – mondja nekik Jézus.

Most már nem csak kettőjükről van szó, hogy Jézus az Atyában lakik, és az Atya Jézusban lakozik, hanem mi is megjelenünk a képben. A *lakozásban* mi úgy jelenünk meg, hogy Jézus *helyet készített* nekünk és kijelenti, hogy *Ő* továbbra is az Atyában van, de már nincs egyedül, mert mi *Őbenne* vagyunk.

Ez az a hely, amiről korábban beszélt: „helyet készíték nektek”. Ez egy szellemi lakozás, te a drága Úr Jézusban helyet kaptál, ott lakozol, a szellemi Testnek a tagja lettél, s a Szent Szellem tesz erről bizonyosságot.

Ti *énbennem* vagytok – mondja Jézus –, és én pedig *tibennetek* lakozom. Ez egy olyan módja a Szentháromság *egybeolvasztásának*, ahol mi is megjelenünk. Jézus az Atyában, az Atya Jézusban, mi Jézusban, Jézus mibennünk – ezáltal mi az Atyába kerülünk. Felemeltettünk.

Nyugodtan kijelenthetjük, ahogy Jézus mondta: Az Atya, aki énbennem van, *Ő* cselekszi a dolgokat. A Szent Szellem által történik ez. Ez az *Ő* szolgálata, hogy a Jézusnak bennünk való *lakozásáról bizonyosságot* tegyen.

Jézus átszegezett kezei bennünk lakoznak, s ha te ráteszed a kezed a betegekre, az *Ő* átszegezett kezei kerülnek rájuk és ezért garantált a gyógyulás. Jézus, akit csak megérintett – az meggyógyult.

A Szent Szellem nélkül semmi nem megy, nincs keresztény élet nélküle. A Szent Szellem nélkül nem lehet élni, nem lehet *Isten erejét* felszínre hozni. Az Atya, aki bennem van, *Ő* cselekszi a dolgokat és ez a Szent Szellem által történik.

Ez az a hely, amiről ebben az ígérésben szó van, amikor Jézus búcsúzkodik a tanítványoktól és mondja, hogy nem maradtok árván, helyet készíték nektek. Ez a Szent Szellemben való Jézus *Krisztus lakozásunk*. Ott lakozunk *Őbenne*, az Atya jobbján.

21. Aki ismeri az én parancsolataimat és megtartja azokat, az szeret engem; aki pedig engem szeret, azt szereti az én Atyám, én is szeretem azt, és kijelentem magamat annak.

A 21-es versből megtudjuk, hogy ezzel a lakozással együtt jár egy *kijelentés* Istentől. Kijelenti magát nekünk, kijelenti a szeretetét, kijelenti a szellemi hatalmát, kijelenti a szellemi közösségben az örömünket, kijelenti a közösségben a békességünket. *Ő* a kijelentő, kijelenti magát, a Szent Szelleme által végzi ezt.

A Szent Szellem vesz azokból, *amit hall* az Atyánál és a Fiúnál, és a te szívedben *kijelenti* neked mindazokat. Megígérte neked, hogy ezzel a *lakozással* együtt jár egy *kijelentés áradat*, naponta felfrissíti a szívedet örömmel, üzenettel, kijelentéssel, látással, vezetéssel.

Ez egy *élő kapcsolat*. Jézusban élni minden szempillantásban *lúktetést* jelent. Az Atya *szívének a dobbanásai* ott lúktetnek az életed felett. Az Ő kegyelme és irgalma. A 23-as vers mindezekhez még hozzátesz valamit:

JÁNOS 14,16. 18–21. 23.

23. Felele Jézus és monda néki: Ha valaki szeret engem, megtartja az én beszédemet: és az én Atyám szereti azt, és ahhoz megyünk, és benne lakozást veszünk.

Itt megjelenik újra, hogy egy *lakozásról* van szó. Ez nem egy mennyei palota, amiről itt Jézus beszél az egész fejezetben, hanem ez egy *szellemi lakozás*. Elkészítette nekünk azt a helyet, ahol mi lakozhatunk, fönt a Mennyben, Őbenne. Ez egy szellemi hely, ahol trónon ülünk, *hatalmi helyen* ülünk és uralkodunk az életben.

Mi *ott ülünk* szellemben Ővele, az Atya jobbján Jézusban. Ő pedig *lakozást vesz mibennünk*, vagyis Jézusnak itt a földön *teljhatalma lett általad*, mert te uralkodsz. Ha Ő benned lakozik, te pedig *kijelented* a Jézus *nevét*, akkor Ő *uralmat* tud venni. Minket pedig Ő *fent* az Atya jobbján *képvisel*, mert Őáltala és Őbenne ülünk ott.

Mindannyian név szerint képviselve vagyunk. Ez egy szellemi lakozás. Érdemes elgondolkozni azon, hogy *ott vagy-e* a szellemi helyeden és *uralkodsz-e* az életben? Látod-e ezt? Hogyha például megjelenysz a kórházban, hogy *imádkozz a betegekért*, akkor nem csak magad mentél! Nem egyedül mentél oda, mert valaki benned lakozik, Ő *veled ment*, és az Ő *ereje kiárad* és hatalmas dolgokat cselekszik – jeleket, csodákat és erő-megnyilvánulásokat.

Az apostolok sem véletlenül imádkozzák azt a negyedik fejezetben, hogy *kezedet nyújsd ki gyógyításra*, hogy jelek és csodák történjenek. Velük is úgy történt, hogy kinyújtották a kezüket, az Atya pedig bennük kinyújtotta a kezét. Mi hordozzuk Őt itt a Földön, Ő bennünk lakozik, mi pedig odafent lakozunk Őbenne. Csodálatos szellemi egység ez.

Jézus mondta: „az Atya énbennem, én pedig Őbenne”. Ez egy szellemi születés. Amikor *újjászületünk*, akkor megszületünk az Igétől és belekerülünk az Atyába, attól kezdve mondhatjuk, hogy az Atyában vagyunk, Ő pedig mibennünk. Ezt csak akkor mondhatod, ha megtörtént a szellemi újjászületésed.

Ha *újjá vagy születve*, akkor mondhatod: én az *Atyában lakozom*. Ha ezt meghallja az ellenség, akkor nincs esélye ellened. Jelentsd ki bátran: Én az Atyában lakozom, és az Atya énbennem lakozik. Ez egy *kettős lakozás*, olyan kapocs, amely elválaszthatatlan, két kör *egymásba fonódva*. Senki nem tudja többé ezt elszakítani. Mindez gyönyörű és valóságos. Meg lehet élni minden percben.

A *bűn* és a *gyógyulás* kapcsolatáról szólok most egy keveset, mert a keresztények állandóan belebotlanak abba, hogy azért nem gyógyul meg az illető, mert bűnben él. Nézzük meg, mit tanít erről Jézus.

Azért tanulmányozzuk, hogy *felszabaduljunk*, hogy ne tudjon minket az ördög kárhozatni semmiben, hogy bátran vegyük el az örökségünket és a szellemi tudásunk fel tudjon

szabadulni. Fel tudjon szabadulni a hitünk, ne tudjon visszafogni bennünket a kárhoztatás és a bűn, és valóban az Atya tudjon cselekedni bennünk.

A négy Evangéliumban tizenkilenc eset van részletesen leírva Jézus gyógyításai közül. Vannak olyan esetek, amiket mind a négy Evangélium megemlít. Ennek az a célja, hogy gondolta az Atya, hogyha négyszer végig olvassák a keresztények ugyanazt, akkor megértik, hogy *Ő a gyógyító*. Sajnos ez nem mindig van így.

János azt írja, hogyha minden gyógyítását leírnák Jézusnak, akkor nem férne bele egy nagy könyvbe sem, mert minden nap nagy *tömegek gyógyultak* meg Jézusnál. Aki csak hozzá ment, mindenki meggyógyult, mindenki, aki hittel ment.

Jézus *nem kérdezte* őket a bűneikről, nem vallatta meg velük a bűneiket, *nem kárhoztatta* őket a bűneikért, pedig nem mindegyik lehetett olyan nagyon vallásos közöttük, feltételezem. A farizeusok közül is voltak olyanok, akik ezt meg azt elkövetek.

Hiszen, amikor Jézus azt mondta, hogy az vesse a házasságtörő asszonyra az első követ, akinek nincs bűne, akkor mindegyik kiment. Jézus *nem tekintette* az illetőnek a háttérét, a múltját, hogy mit tett, az *Ő kegyelme* mindenkit elért és meggyógyított. Ez Jézus, akit látni kell. Aki hozzá megy, *mindenkit meggyógyít*.

LUKÁCS 5,17–24.

17. És lőn egy napon, hogy tanít vala: és ott ülének a farizeusok és a törvénynek tanítói, akik jöttek Galileának és Júdeának minden faluiból és Jeruzsálemből: és az Úrnak ereje volt Ővele, hogy gyógyítson.

Az Úrnak a *jelenlétében* benne van a gyógyítás, benne van a *gyógyító szándéka* Istennek. Ő nem akarja, hogy betegségekben szenvedjünk, nem akarja, hogy fájdalmaink legyenek. Aki azt meri mondani, hogy Istentől van a betegségem, az nem olvasta el Ésaiás könyvét.

Az Úr akarata az volt, hogy az *Ő* Fiát betegség törje össze. Ha *Jézust összetörte* a betegség, akkor minket már nem kell. Ez volt a *megváltás* lényege. Az Úr ereje ott is jelen volt a gyógyításra Jézussal. Jelen volt az *Ő ereje*.

Azt is megtudjuk egy másik Evangélium szerint, hogy ez az *Ő* saját háza volt, ahova visszament pihenni a gyógyító körútja után. De végül nem tudott pihenni, mert tele lett a háza. Amint ott megjelent, tele lett a ház érdeklődőkkel, meg kötekedőkkel.

A farizeusok nem azért jöttek, hogy az *Ő* igazságát tanulmányozzák, hanem *kötekedni* jöttek vele, hogy megmutassák, hogy nem Neki van igaza, hanem úgy van, ahogyan ők gondolják. Ha így mész Jézushoz, nem fogsz túl sokat kapni.

18. És ímé, valami férfiak ágyon egy embert hoztak, aki gutaütött volt; és igyekezének azt bevinni és elébe tenni.

A gutaütött azt jelenti, hogy *mozgásképtelen*. Ezek a férfiak elszántak voltak, hogy elviszik Jézushoz az ismerősüket és az meggyógyul. Hittel voltak.

19. De nem találván módot, hogy a sokaság miatt miképpen vigyék őt be, felhágának a háztetőre, és a cseréphéjazaton át bocsátották őt alá ágyastól Jézus elé a középre

Olyan sokan összegyűltek, hogy nem találtak rá módot, hogy bevigyék a férfit Jézushoz. A farizeusok közül egyik sem gondolt arra, hogy hagyjon egy kis helyet ennek a nyomoréknak,

ez eszükbe sem jutott. Viszont a férfiak nem adták fel! Szoktam mondani, hogy az embernek nincs másra szüksége, csak *Jézusra* meg egy pár elszánt *jó barát*ra.

Elszántak voltak és megtalálták a megoldást arra, hogyan juthat be az ismerősük. Ha ez az elszántság nincs benned, akkor lehet, hogy az ördög első akadályoztatásánál feladod, de nem szabad feladni. Jézus saját háza volt ez, aminek lebontották a cserépszerkezetet és leengedték a férfit. Jézus kezdte számolgatni a kárát, hogy mi kárt okoztak ezek most nekem? Elkezdte őket dorgálni? Ezt tette? Nem! Jézus elkezdett *gyönyörködni* a hitükben.

LUKÁCS 5,17–24.

20. És látván azoknak hitét, monda: Ember, megbocsáttattak néked a te bűneid.

Jézus mindig azt látja, hogy mi áll a cselekedeted mögött, még ha el is véted, vagy rosszul veszed az irányt, vagy bármi olyan lenne, amit a másik kárhoztat. De ha te azért tetted, mert a *hited vezérelt*, akkor Jézus nem látja benned a hiányosságot. Ő a hitedet fogja látni benned.

Ezek után nagyon döbbeneteset mond Jézus, mert az ember nem ezt várja. Leteszik a gutaütöttet elé, miután lebontották a tetőt és leengedték őt. Jézus nem azt mondja erre, hogy *kelj fel és járj*, hanem azt mondja: „Ember, megbocsáttattak néked a te bűneid.”

Gondolom, a farizeusoknak leesett az álluk. Hogy jönnek ide a bűnök? Kérdezték, hogy kicsoda ez, hogy azt gondolja magáról, hogy a bűnöket is megbocsájthatja?

21. Az írástudók pedig és a farizeusok elkezdtek tanakodni, mondván: Kicsoda ez, aki ily káromlást szól? Ki bocsáthatja meg a bűnt, hanemha egyedül az Isten?

Káromlásnak nevezték a farizeusok Isten Igéjét. Nem tudták, hogy az Isten áll előttük testben. Látjátok, hogy Jézus látja a gondolatainkat? A farizeusok csak magukban tanakodtak, nem merték kimondani, amit gondoltak. Jézus mégis látta mindazt, amit gondoltak, és felelt nekik a gondolataikra:

22. Jézus pedig észrevéven az ő tanakodásukat, felelvén, monda nékik: Mit tanakodtok a ti szívetekben?

23. Melyik könnyebb, azt mondani: Megbocsáttattak néked a te bűneid; vagy azt mondani: Kelj fel és járj?

Jézus mindent lát, ami a szívünkben és a gondolatainkban van, előle semmit sem tudunk eltitkolni és nem is kell, mindent meg kell beszélni Vele. Ő *látja a szívünk gondolatait*, szeretne segíteni nekünk, hogy azt már ne úgy gondoljuk többé, hanem másképpen.

Látja a szívünket és próbál velünk a közösségben beszélgetni, úgyhogy mindig *át kell adni* neki, *ami a szívünkön van*, mert Ő *válaszolni fog* rá. Ő *kiigazít*, *megigazít*, *felel*, és *soha nem kárhoztat*. Jézus egy kérdéssel jön a farizeusok elé: „Mit tanakodtok a ti szívetekben?” Sokszor Jézus kérdéssel jön majd hozzád is, akkor mindig figyelj arra, hogy *hova akarja vinni a figyelmedet*.

A farizeusoknak egyik módon sem ment volna, hogy csodát tegyenek. Sem azzal, hogy az mondják valakinek, hogy *kelj fel és járj*, sem azzal, hogy megbocsáttattak a te bűneid. Ezért voltak *irigyek* Jézusra, mert ők csodákat nem tudtak tenni, azért, mert *vallásosak* voltak, *nem volt közösségük Istennel*, és *nem volt kenetük*.

24. Hogy pedig megtudjátok, hogy az ember Fiának van hatalma e földön megbocsátani a bűnöket, monda a gutaütöttnek: Néked mondom, kelj fel, és fölvén nyoszolyádat, eredj haza.

Jézus azt mondta: az, hogy a *bűneit eltöröltem*, és az, hogy *meggyógyítottam*, ugyanabban az egy *keresztfa áldozatban* elvégeztetik majd. Ugyanaz a váltsága volt a bűneink eltörlésének, és a testünk tökéletes egészségének.

Ezt bizonyítja itt Jézus, hogy a *bűneid nem akadályoznak* téged többé abban, hogy *átvedd a gyógyulásodat*. Eltöröltem a bűneidet és meggyógyítottam minden betegségedet – ezt mondja Jézus neked.

Jézus itt bemutatta, hogy *szabad vagy*, minden bűnödöt eltörölt, minden betegségedet meggyógyított. Ezen érdemes gondolkodni. Ahogy Jézus megparancsolta, hogy vegye az ember a nyoszolyáját és menjen, az rögtön felkelt és elment a farizeusok szemeláttára.

Jézus bebizonyította, hogy a bűnök többé *nem állhatnak útjába* a gyógyulásunknak, mert eltörölte a bűneinket és megbocsájtotta azokat, meggyógyította minden betegségünket a keresztfán. Ezért tud mindenkit meggyógyítani ma is, a városokban, az utcákon, a tereken, a gyülekezetekben, otthon. Bárhol meg tudja ezt cselekedni. Mert az Ő végtelen szerelméből ezt elvégezte.

A János evangélium 9-ben megint találunk egy rögzítést a bűn és a betegség viszonyáról. Jézus egy vakkal találkozik ebben az igerészben.

JÁNOS 9,1–4.

1. És amint eltávozék, láta egy embert, aki születésétől fogva vak volt.

2. És kérdezék Őt a tanítványai, mondván: Mester, ki vétkezett, ez-é, vagy ennek szülei, hogy vakon született?

Az volt a köztudatban a zsidóknál, hogyha ilyen tragédia történik a családban, akkor ott a bűnnek valahol jelen kellett lenni. Vagy a szülők vétkeztek, vagy az a szegény magzat vétkezett valahogy az anyja méhében, de hogy valaki vétkezett, abban biztosak voltak. Megkérdezték Jézust, hogy vajon melyik vétkezett, mert kíváncsiak voltak. Nézzük Jézus feleletét:

3. Felele Jézus: Sem ez nem vétkezett, sem ennek szülei. Hanem, hogy nyilvánvalókká legyenek benne az Isten dolgai,

Nagyon döbbenetes Jézus válasza: azt mondja, hogy felejtsük el, hogy kire kenjük, hogy mindig bűnbakot keresünk. *Nem bűnbakot* kell keresni, hanem *megoldást*. Jézus meghozta nekünk a megoldást. Azt, hogy éppen miért vagyunk abban a helyzetben, azt tegyük félre, és nézzük meg, mi a megoldás.

Jézus is ezt mondja, hogy egyik sem vétkezett, hanem meg fogja mutatni, hogy mik az Istennek dolgai ebben a vak emberben, erre kell figyelni. *Istennek a dolgaira* kell figyelni. Jézus kell, hogy a *középen* legyen. Ahogyan a gutaütöttet leengedték Jézus elé a középbe.

Ha Jézus *elé helyezed* az ügyedet, ha Ő van *középen*, akkor mindig minden helyzet *megoldódik*. Nem arra kell figyelnünk, hogy ki okozta azt a helyzetet, vagy ki tehet róla, vagy miért vagyunk most ott, ahol vagyunk, mert az nem visz minket előre. Ez az ördög egyik csapdája.

Előbbre visz-e a megoldásban, ha tudjuk, hogy kire kenhetjük? Előbbre visz minket? Nem, egy kicsit sem visz előre. Az ördög csapdájának a sűrűjébe visz be minket, egymásra kenjük, okoljuk egymást.

Mit tettek a férfiak a gutaütöttel? Leengedték Jézus elé a középre. *Jézus* legyen mindig a figyelmednek a központjában. Ha Jézus van a *központban* és az, hogy *Isten dolgait cselekedjük*, akkor mindig fog *történni* valami, ami Isten dicsőségét megjelenti. Jézus legyen középén. Nagyon jegyezd meg!

Ne a problémáidra figyelj, ne azokon gyötrődjél, ne azt keresd, hogy ki tehet róla. Nem mindegy, hogy ki tehet róla, hogy hol vagy most? Tudsz-e rajta változtatni, hogy ne így legyen? Már nem lehet. Ehelyett engedd meg, hogy Jézus legyen középén. Ő meg fogja mondani a megoldást. Mindig meg fogja mutatni Isten dicsőségét. Minden esetben meg fogja mutatni, ha Őrá tekintesz.

Ezt kell megtanulnunk: *Jézusra tekinteni*. Nem arra, hogy ki tehet róla, ki követte el azt a bűnt, miért vagyunk ott, ahol vagyunk. Amikor benne vagyunk egy problémában, akkor viszont az az érdekes, hogy hogyan tudunk kimenni belőle, és nem az, hogy hogyan kerültünk oda bele, kinek a hibájából.

Jézus azt mondja: „Hanem, hogy nyilvánvalókká legyenek benne az Isten dolgai”. Ez vezéreljen téged. Mindig nyilvánvaló legyen az életedben, hogy Isten most mit cselekszik. Ez visz előbbre minket.

JÁNOS 9,1–4.

4. Nekem cselekednem kell annak dolgait, aki elküldött engem, amíg nappal van: eljön az éjszaka, mikor senki sem munkálkodhatik.

Te is *valami miatt* itt vagy a földön, valaki elküldött téged, hogy azokat megcselekedd. Ez az egy vezéreljen. Valami miatt mindannyian itt vagyunk a földön. Azokat meg kell cselekednünk. Egy napon jön a *számonkérés*, hogy mit kezdtél azzal, amiért küldött az Úr téged.

Jézus figyelmeztet minket: „Nekem cselekednem kell annak dolgait, aki elküldött engem”. Addig kellett cselekednie Jézusnak, amíg a földön volt, mint világosság, mert utána el kellett mennie. Most már *mi* vagyunk a *világ világossága* itt a földön.

Ezt mondja az Ige: „ti letettek a világ világossága, nektek kell munkálni Isten dolgait itt a földön, nektek kell előre vinni Isten országát, nektek kell megjelenteni Jézus nevének a hatalmát úgy, hogy Ő tibennetek van.”

Öröm gerjedt fel a szívekben, miközben a sánták járnak. A Biblia úgy írja, hogy a süketek hallanak, a vakok látnak, a sánták járnak, és a halottak feltámadnak. Mindezek jönnek a szemünk láttára, mert az Atya, aki bennünk van, Ő megcselekszi ezeket.

A gyógyító sorok után Szántai Kiss Imréné (Csongrádról) elmondja bizonyosságát: nagy elvárásokkal érkezett, már több év óta szorító fájdalmat érzett a torkában és gondjai voltak a mandulájával, de most teljes egészében megszűnt a fájdalom. A dicsőséget az Úrnak adja ezért. Felkiáltva mondja el, hogy teljesen meggyógyult. Azt is elmondja, hogy ez nem az első alkalom, hogy meggyógyul Jézus nevében dicsőségesen. Mert legelőször, amikor 1997-ben elkezdett járni a gyülekezetbe, amint belépett a küszöbön az épületbe, a porckorongsérve azonnal eltűnt.

Hálát adunk az Istennek ezért, Övé minden dicsőség!

*A barna színnel jelzett igeversek más fordításból származnak.

A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.